

Kako je slatko živeti, a ustvari udaviti se u uličnom moru: sve što je u ovoj zemlji najbolje, na ulici je...

(V. S. Zorovavelj, Kantefabula)

Ne mogu da spavam.

Živci me razdiru.

Telo me izdaje.

.....

Šta će nadživeti ovu brzinu i kaos?

Jedan mali crtež kao nagrada je dovoljan.

(Jan Fabr, Noćni dnevnik)

SLAVNO IME

Svakog radnog rada vozim se linijskim taksijem između Pančeva i Beograda.

Zbog navodnog osiguranja, vozači šalju putnicima listu na koju bi trebalo da upišu svoje ime.

Svakog dana pišem drugo ime i prezime – obično ime i prezime pisca iz književne tradicije.

Tog dana se potpisah sa *Simo Matavulj*.

Devojka do mene, koja je celo vreme vožnje čitala neku debelu knjigu, upita me:

– Zovete se kao onaj... čuveni pisac! – a sive oči joj se značajno raširiše.

– Aha! – rekoh, a ona s blagom nedoumicom klimnu glavom, pa se suviše hitro vrati svom štivu.

Dok sam kod Pančevačkog mosta izlazio iz vozila, šapnuh joj: – A juče sam se zvao Milutin Uskoković.

CRNI PAS PRED MAXIJEM

Na nanovo iskrslom, oktobarskom suncu, tik pred ulazom u *Maxijevu* samoposlugu u Vasinoj, leži crni pas.

Izvaljen bočno, on se prepušta poznoj toploti i svetlosti, a celokupan izgled njegovog nezaštićeno opruženog tela odaje potpuno zadovoljstvo toplim danom i životom.

Beograđani svih generacija, koji prosto nadiru u samoposlugu, zaobilaze sjajno crno telo, pažljivo i s nekom vrstom naročitog, pomalo nerazumljivog zadovoljstva, uočljivog na njihovim licima.

Kako protumačiti – ne potpunu opijenost življenjem ovog psa – ona je jasna! – nego tu nepoznatu crtu pažljivosti Beograđana?

Možda upravo prepoznavanjem tog neobičnog, i u njihovim sudbinama sasvim retkog trenutka ushita životom...

ZAČARANE

Dok čekam autobus broj 37, na Trgu republike, osvrćem se oko sebe.

Ukupno je sa mnom, u čekanju autobusa, osam putnika. Pet od njih su žene. Srednjih godina. Različitih godišta, različito odevene.

Spaja ih, ne samo ovog časa, činjenica da svih pet, skoro besprestano pilje u svoje mobilne, tipkaju brojeve, slova, javljaju se na pozive, komuniciraju – kao začarane.

Kao začarane!

SA DISPLEJA

Stojeći u trolejbusu iznad devojke koja čita tek pristiglu poruku, zapažam rečenicu:

Gde si, volim te Sava.

Standardna poruka.

Sledećeg trenutka u prilici sam da na neonski ružičastom ekranu, slovo po slovo, pročitam njen odgovor:

Idem trolom kod Nebojse da se t.

Ona koncentrisano i ozbiljno gleda u displej sve dok se svetlo na njemu ne ugasi. Zatim vraća telefon u ružičastu torbicu na kolenima.

Da li to *t s tačkom* znači ono što mislimo vi i ja, i kakva se dalja priča krije u toj tački i iza nje?

To nikad neću saznati, a ne odaje je ni devojčino mirno lice, koje posmatram dok kratkim odlučnim koracima izlazi iz trolejbusa na Slaviji. Pa hitro kreće u pravcu *Mekdonaldsa*...